

## Arrest

nr. 348 296 van 9 juni 2026  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat Najate EL JANATI  
Rue Lucien Defays 24-26  
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 april 2026 dient verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij op 16 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden.

1.3. Op 16 april 2026 wordt verzoekende partij voor een eerste maal gehoord in het kader van het verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 29 april 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Zweedse instanties. Op 4 mei 2026 stemmen de Zweedse autoriteiten in met het verzoek tot overname, op grond van artikel 18(1)b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 27 mei 2026 neemt verwerende partij een overdrachtsbesluit (bijlage 26<sup>quater</sup>), dat op 28 mei 2026 ook aan verzoekende partij wordt betekend.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

*“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

*naam: [S.]*

*voornaam: [M.B.M.]*

*geboortedatum: XX.XX.XXXX*

*geboorteplaats: [I.]*

*nationaliteit: Palestina*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

*Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Zweden.*

*Betrokkene wordt vastgehouden te 127bis om de overdracht aan Zweden uit te voeren.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

*De heer [S.], [M.B.M.], verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Palestina te zijn, bood zich op 07.04.2026 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij een originele identiteitskaart voor met nummer 413145996, afgegeven op 12.01.2025. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort in Zweden had achtergelaten bij de immigratiedienst.*

*Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 16.07.2025 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Zweden.*

*De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 16.04.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde een broer en oom te hebben die in België verblijven. Het gaat om meerderjarige familieleden waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen andere familie in de lidstaten te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.*

*De betrokkene verklaarde dat hij Palestina verliet in juni 2025 en via Jordanië, onbekende Europese landen, Servië en Oostenrijk naar Zweden reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Zweden verliet in april 2026 en via Denemarken en Duitsland naar België reisde. De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn broer in België verblijft. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er geen medische hulp kreeg.*

*Op 29.04.2026 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties, die op 04.05.2026 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.*

*Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat hij naar eigen zeggen er geen medische hulp kreeg. We wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden, het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (Siri Sardin e.a., "Asylum Information Database –Country Report – Sweden", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>, laatste update op 20.06.2025, een kopie van dit rapport de gezondheidszorg (p 103). In de praktijk kunnen zich problemen stellen omdat er enkel recht is op noodzakelijke gezondheidszorg, de definitie hiervan is echter niet altijd heel duidelijk ("Critics highlight that the concept of "health care that cannot be postponed" is inexplicit and difficult to interpret for the health care staff", p 104). Dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van

Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek in te dienen in België omdat zijn broer in België verblijft. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Zweden België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind,

die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

De Zweedse instanties stemden op 04.05.2026 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De Zweedse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Zweden in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zweden onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde maar in dit geval van een overdracht aan Zweden blijft de algemene regel staande. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport meldt dat personen die aan Zweden worden overgedragen en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing bij aankomst normaal in detentie geplaatst worden (“Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal.”, pagina 51). We wensen te benadrukken dat het enkele feit dat personen in detentie geplaatst worden op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Verder benadrukken we dat betrokkene zijn verzoek voor internationale bescherming in Zweden nog hangende is en zich dus in een andere situatie bevindt.

*Het AIDA rapport stelt dat er geen gevallen bekend zijn van personen die geen toegang kregen tot de opvang omwille van een gebrek aan plaatsen (p 98).*

*Verzoekers hebben in Zweden toegang tot de gezondheidszorg (p 103). In de praktijk kunnen zich problemen stellen omdat er enkel recht is op noodzakelijke gezondheidszorg, de definitie hiervan is echter niet altijd heel duidelijk ("Critics highlight that the concept of "health care that cannot be postponed" is inexplicit and difficult to interpret for the health care staff", p 104). Dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*De betrokkene vermeldt mondeling en zonder aanrijking van een bewijs of een uittreksel uit zijn medisch dossier een pathologie te hebben.*

*De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.*

*We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.*

*De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

1.6 Op 8 juni 2026 legt verzoekende partij via J-BOX een verzoekschrift neer waarbij zij de schorsing bij uiterst dringend noodzakelijkheid vordert van deze bestreden beslissing.

## 2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald bevindt zij zich op heden in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

## 2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 51/5, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de verplichting tot formele motivering van bestuursbesluiten, de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM), van het beginsel dat de autoriteit alle elementen van de zaak in aanmerking moet nemen, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU-handvest), van artikel 3, lid 2, van de Dublin II-verordening, van het recht om te worden gehoord, van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij motiveert haar enig middel als volgt:

*“Overwegende dat in het kader van een verzoek tot opschorting, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/82, §1, eerste lid, eerste alinea van de wet van 15 december 1980:*

*„De opschorting van de tenuitvoerlegging kan slechts worden gelast indien ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de betwiste handeling kunnen rechtvaardigen, op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de handeling ernstige schade dreigt te veroorzaken die moeilijk te herstellen is.”*

*Zoals hierna wordt uiteengezet, toont verzoeker concreet aan dat er een risico bestaat op ernstige en moeilijk te herstellen schade.*

*In dit verband zij eraan herinnerd dat, volgens de beste jurisprudentie van Uw Raad (arrest nr. 340 022 van 23 januari 2026 in zaak 357 055 / III)*

*„De toetsing van de gegrondheid van een middel wordt in zaken betreffende opschorting gekenmerkt door het prima facie karakter ervan. Deze prima facie-toetsing van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, die voortvloeit uit de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht, moet, zoals eerder uiteengezet, verenigbaar zijn met de eis van de doeltreffendheid van een rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, en met name met de eis van een onafhankelijk en grondig onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat wanneer de Raad bij het prima facie-onderzoek vaststelt dat er redenen zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er op zijn minst twijfel bestaat over de ernst ervan, hij in deze fase van de procedure het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. De schade die de Raad zou veroorzaken door in de fase van de kortgedingprocedure een middel als niet-serieus te beschouwen dat vervolgens in de definitieve fase van het proces gegrond zou blijken te zijn, is immers groter dan de schade die hij zou veroorzaken in het tegenovergestelde geval.*

*In het eerste geval kan de ernstige, moeilijk te herstellen schade zich al hebben voorgedaan; in het tweede geval zal de bestreden beslissing hooguit gedurende een beperkte periode zonder reden zijn opgeschort.”*

### *1. Recht op een doeltreffende voorziening in rechte*

*Overwegende dat de verzoeker, in geval van tenuitvoerlegging van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, geen gelegenheid zou hebben om zijn argumenten naar voren te brengen teneinde te trachten de nietigverklaring te verkrijgen van de hem betekende beslissing, namelijk een beslissing tot terugkeer naar Zweden.*

*Dat inderdaad, bij gebrek aan opschortende werking ten aanzien van een verwijderingsbesluit, altijd tot gedwongen tenuitvoerlegging kan worden overgegaan zonder dat de aangevoerde grieven worden onderzocht.*

*Dat dit uiteraard ondenkbaar is.*

Dat dit niet zou kunnen gebeuren zonder de beginselen van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna „EVRM” genoemd) te schenden.

DAT, hoewel de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terughoudend is om artikel 6 van het Verdrag toe te passen op verzoeken van vreemdelingen in verband met hun verblijf, aangezien het begrip „burgerlijke rechtsvordering” in dit artikel niet het recht op het verkrijgen van een verblijfsrecht zou inhouden (aangezien artikel 13 van het EVRM geen eigen bestaan heeft, geldt hetzelfde voor dit artikel).

DAT het in het onderhavige geval niet gaat om het verkrijgen van een verblijfsrecht, maar wel om het voorkomen van een uitzetting die andere rechten zou schenden.

DAT, indien uw raadsman van mening zou zijn dat er geen aanleiding is om artikel 6 van het EVRM toe te passen, moet worden vastgesteld dat er op zijn minst reden is om artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna „het Handvest” genoemd) toe te passen, dat eveneens de beginselen uit de artikelen 6 en 13 van het EVRM ten uitvoer brengt.

DAT artikel 51 van het Handvest de toepasselijkheid van de overige bepalingen van het Handvest afhankelijk stelt van het feit dat deze binnen het toepassingsgebied van het Europees recht vallen en in overeenstemming zijn met het subsidiariteitsbeginsel.

DAT in casu het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als zodanig niet bestaat in het Belgische recht. Bijgevolg is de verwijzing naar het Europees recht logisch en noodzakelijk. Het subsidiariteitsbeginsel wordt aldus nageleefd.

DAT bovendien een verwijderingsmaatregel met name onderworpen is aan de voorafgaande toetsing van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de aan de verzoekers betekende beslissingen.

DAT dit artikel in de wet is opgenomen bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

DAT deze laatste in artikel 2 bepaalt dat:

„Deze wet zet gedeeltelijk Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 betreffende gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven, en de artikelen 23, § 4, c), i), 30 en 31 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedure voor de toekenning en intrekking van de vluchtelingenstatus in de lidstaten.”

DAT de maatregelen voorafgaand aan de verwijdering van een vreemdeling derhalve onderworpen zijn aan omgezette bepalingen van het Europees recht.

DAT verwijderingsbesluiten, zoals bedoeld in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, inderdaad voortvloeien uit de omzetting van artikel 6, § 1er van Richtlijn 2008/115/EG (artikel 5 van de wet van 19 januari 2012).

DAT dit dus moet worden beschouwd als een toepassing van het Belgische recht, maar ook van het Europese recht.

DAT men dus binnen het toepassingsgebied van het Handvest valt, overeenkomstig artikel 51 daarvan.

DAT de tenuitvoerlegging van het verwijderingsbesluit bijgevolg een inbreuk zou vormen op het recht van verzoeker om zijn beroep op doeltreffende wijze te laten behandelen.

DAT bijgevolg de waarborgen met betrekking tot dit recht moeten worden toegepast, zoals bepaald in artikel 47 van het Handvest, dat de beginselen en waarborgen van de artikelen 6 en 13 van het EVRM vastlegt.

## **2. Privé- en gezinsleven**

OVERWEGENDE DAT de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de betwiste beslissing een ernstige inbreuk zou vormen op het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

DAT de verzoeker tijdens zijn hoorzitting heeft aangegeven dat zijn broer in België woont en dat hij zich bij hem heeft gevoegd om te kunnen rekenen op zijn familiale en psychologische steun.

OVERWEGENDE DAT de bestreden beslissing zelf het bestaan van deze broer op Belgisch grondgebied erkent, maar zich beperkt tot de vaststelling dat hij niet voldoet aan de strikte definitie van „gezinslid” in de zin van de Dublin III-verordening.

DAT het door artikel 8 van het EVRM vereiste onderzoek zich echter niet beperkt tot de familiale banden waarop de Dublin III-verordening betrekking heeft, maar een concrete en individuele beoordeling van de persoonlijke situatie van de betrokkene vereist.

DAT de verzoeker in deze zaak blijk geeft van een bijzondere psychologische kwetsbaarheid.

DAT uit een door het Refugee Medical Point opgestelde verklaring blijkt dat er sprake is van een reactieve depressie, ernstige sociale isolatie, overweldigende angstige piekergedachten, negatieve gedachten, waaronder gedachten aan de dood, en zelfdestructief gedrag. In deze verklaring wordt vermeld dat de verzoeker zich bij zijn broer in België heeft gevoegd om te kunnen profiteren van een meer ondersteunende en veilige omgeving.

DAT uit een tweede verklaring bovendien blijkt dat er sinds 2 juni 2026 psychologische begeleiding is opgezet in het gesloten centrum 127bis.

DAT onder deze omstandigheden de uitzetting van verzoeker naar Zweden tot gevolg zou hebben dat hij de enige familiale steun zou verliezen waarvan hij momenteel in België geniet, en dat de momenteel lopende psychologische begeleiding zou worden onderbroken.

DAT de schade die uit een dergelijke scheiding zou voortvloeien, bijzonder ernstig zou zijn gezien de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker.

DAT de verwerende partij geen concrete afweging heeft gemaakt tussen het met het overplaatsingsbesluit nagestreefde doel en de gevolgen daarvan voor de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker.

DAT de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit derhalve ernstige schade kan veroorzaken die moeilijk te herstellen is.

### 3. Non-refoulement

OVERWEGENDE DAT de Raad van hier herhaaldelijk heeft geoordeeld:

„Het risico om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen vormt duidelijk een ernstige schade die, gezien de aard ervan, niet herstelbaar is”.

DAT hij bij terugkeer vreest te worden gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst.

OVERWEGENDE DAT het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest C.K. e.a. tegen Slovenië (C-578/16 PPU, 16 februari 2017) heeft herhaald dat een Dublin-overdracht onverenigbaar kan zijn met artikel 4 v s Handvest, zelfs bij gebrek aan systeemtekortkomingen in de verantwoordelijke lidstaat, wanneer er een reëel risico bestaat dat deze overdracht leidt tot een ernstige en onomkeerbare verslechtering van de lichamelijke of geestelijke gezondheidstoestand van de betrokkene.

DAT de verzoeker in deze zaak een psychologische kwetsbaarheid vertoont, die wordt bevestigd door een verklaring van het Refugee Medical Point waarin melding wordt gemaakt van een reactieve depressieve toestand, een aanzienlijke sociale isolatie, overweldigende angstige piekergedachten, gedachten aan de dood en zelfdestructief gedrag.

DAT er overigens psychologische begeleiding is opgezet in het gesloten centrum 127bis.

DAT onder deze omstandigheden de onmiddellijke uitvoering van de overbrenging naar Zweden waarschijnlijk zal leiden tot een aanzienlijke verslechtering van de psychische toestand van verzoeker, zonder dat verweerder het door het arrest C.K. vereiste individuele onderzoek heeft verricht.

DAT de grief wegens schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest derhalve, op zijn minst op het eerste gezicht, ernstig lijkt.

DAT verzoeker aldus een verdedigbare klacht indient wegens schending van artikel 3 van het EVRM.

WAT dit betreft, leidt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wanneer de verzoeker een „verdedigbare klacht” op grond van artikel 3 van het Verdrag aanvoert, twee vereisten af uit artikel 13 van het Verdrag: „enerzijds een onafhankelijk en grondig onderzoek van elke klacht, waarna er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op behandelingen die in strijd zijn met artikel 3, en anderzijds de mogelijkheid om de uitvoering van de betwiste maatregel op te schorten” (onderstreping door verzoeker).

DAT, indien de verzoeker ondanks deze waarborgen zou worden uitgezet, dit duidelijk tot gevolg zou hebben dat hem ernstige en moeilijk te herstellen schade zou worden berokkend.

### V. REDENEN DIE DE OPSCHORTING EN DE VERNIETIGING VAN HET BETWISTE BESLUIT KUNNEN RECHTVAARDIGEN

OVERWEGENDE DAT, onder voorbehoud van hetgeen hierna in het algemeen wordt opgemerkt, onder voorbehoud van nadere toelichting en onder voorbehoud van de overlegging van het administratieve dossier binnen de in artikel 39/72 van de wet van 15 december 1980 genoemde termijn, zijn de reden(en) waarom de opschorting van de bestreden beslissing wordt gevraagd, de volgende:

Aangevoerd middel: schending van de artikelen 51/5, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de verplichting tot formele motivering van bestuursbesluiten, de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM), schending van het beginsel dat de autoriteit alle elementen van de zaak in aanmerking moet nemen, schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3, lid 2, van de Dublin II-verordening, van het recht om te worden gehoord, van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

OVERWEGENDE DAT de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat verzoeker wordt onderworpen aan de asielprocedure (volgens de Dublin-regeling) en aan gebrekkige opvangvoorzieningen voor asielzoekers in ZWEDEN.

Dat de verzoeker in elk geval, indien de beslissing ten uitvoer wordt gelegd, gedwongen zou zijn zich naar ZWEDEN te begeven, waar hij geen enkel belang heeft.

DAT er een reëel risico bestaat dat hij naar ZWEDEN wordt teruggestuurd, wat hem zou blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, gezien de opvangomstandigheden, en dat hij daarom verzoekt om de toetsing van zijn internationale bescherming in België.

DAT in het kader van de toetsing aan artikel 3 van het EVRM alle informatie met betrekking tot de opvangomstandigheden van asielzoekers in Zweden moet worden geverifieerd.

OVERWEGENDE dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

„Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen“

ZOALS het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft aangegeven, dient bij een schending van artikel 3 van het Verdrag „rekening te worden gehouden met de specifieke kwetsbaarheid van de verzoeker, die inherent is aan zijn hoedanigheid van asielzoeker, gezien zijn migratietraject en de traumatische ervaringen die hij mogelijk eerder heeft meegemaakt” (MSS/BELGIË, §232).

DAT blijkt dat de tegenpartij zich in deze zaak niet heeft ingezet voor een zo grondig mogelijk onderzoek van de elementen die wijzen op het bestaan van een reëel risico op behandelingen die verboden zijn op grond van artikel 3 van het EVRM.

Dat verzoeker aanvoert dat de opvang- en behandelingsomstandigheden voor asielzoekers in ZWEDEN notoir bijzonder moeilijk zijn.

OVERWEGENDE DAT uw Raad in arrest nr. 141.818 van 25 maart 2015 eraan heeft herinnerd dat het EHRM, wat betreft „het onderzoek van een algemene situatie in een land, vaak belang hecht aan de informatie in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties”.

DAT hij vreest dat hij bij terugkeer gedwongen zal worden terug te keren naar zijn land van herkomst.

DAT zelfs in de veronderstelling dat de Zweedse autoriteiten de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker hervatten, dit niet wegneemt dat de verwerende partij concreet had moeten onderzoeken welke gevolgen een dergelijke overbrenging zou kunnen hebben voor zijn persoonlijke situatie, met name gezien zijn gedocumenteerde psychologische kwetsbaarheid en het risico op een aanzienlijke verslechtering van zijn geestelijke gezondheidstoestand.

DAT onder deze omstandigheden de overbrenging naar Zweden waarschijnlijk zal leiden tot een aanzienlijke verslechtering van de psychologische toestand van verzoeker, die momenteel psychologische begeleiding en steun van zijn broer in België geniet.

In dit verband dienen de volgende elementen te worden opgemerkt die in het voordeel van de verzoeker pleiten:

I. Over de structurele tekortkomingen van het Zweedse asielsysteem

1.1. Een openlijk beleid van beperking van de grondrechten

Het AIDA 2024-rapport benadrukt dat het Zweedse migratiebeleid voortaan past in een programmatisch kader dat erop gericht is de rechten van asielzoekers tot het strikt noodzakelijke minimum te beperken.

Volgens het rapport:

„In het kader van het zogenaamde Tidö-akkoord hebben de regeringspartijen zich ertoe verbonden de rechten van asielzoekers te beperken tot het laagste niveau dat het internationaal recht toestaat. In dit verband zijn verschillende hervormingen aangenomen of voorgesteld, met name de afschaffing van het permanente verblijfsrecht en de verscherping van de interne controles” (AIDA, Sweden: Country Report 2024 Update, p. 12)

Dit politieke standpunt, dat door de regering zelf wordt onderschreven, getuigt van een opzettelijke wil tot beperking, die onverenigbaar is met het beginsel van het vermoeden van systeemconformiteit waarop de logica van de Dublin III-verordening is gebaseerd.

Hieruit vloeit een structureel risico voort op aantasting van het asielrecht en de waardigheid van de overgebrachte asielzoekers, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

1.2. Erkende tekortkomingen in de kwaliteit van asielbeslissingen

In hetzelfde rapport wordt opgemerkt dat:

„Het Zweedse Agentschap voor Openbaar Bestuur heeft in opdracht van de regering duidelijke tekortkomingen vastgesteld in de beoordelingen van het Migratieagentschap. Het rapport wijst op aanzienlijke verschillen tussen de regio's, een gebrek aan juridische consistentie en een gebrekkige interne controle op de kwaliteit van asielbeslissingen” (blz. 13 en blz. 35)

De Zweedse asielbeslissingen worden dus gekenmerkt door ernstige regionale verschillen en een gebrek aan juridische nauwkeurigheid.

Deze vaststelling, afkomstig van een onafhankelijke administratieve instantie die door de regering zelf is aangesteld, bevestigt het bestaan van structurele tekortkomingen die de betrouwbaarheid van de procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming aantasten, in de zin van artikel 3, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 (Dublin III).

II. Over de schendingen van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op rechtsbijstand

2.1. Beperkte toegang tot rechtsbijstand in eerste aanleg

Het AIDA-rapport benadrukt dat de Zweedse regering overweegt het recht op een pro- Deoadvocaat in eerste aanleg af te schaffen, behalve in uitzonderlijke gevallen:

„Er is een commissie ingesteld om de mogelijkheid te onderzoeken om het recht op een pro- Deoadvocaat voor asielzoekers in eerste aanleg af te schaffen” (blz. 12)

Deze ontwikkeling versterkt een reeds geconstateerde onevenwichtigheid:

„In de Dublin-procedure krijgen alleen niet-begeleide minderjarigen automatisch een advocaat toegewezen; andere asielzoekers hebben daar alleen toegang toe in uitzonderlijke omstandigheden” (blz. 24)

In de praktijk komt dit erop neer dat de meerderheid van de asielzoekers van effectieve rechtsbijstand wordt beroofd, hetgeen in strijd is met artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM.

Het gaat hier om een structurele factor die de rechtvaardigheid van de procedures in Zweden aantast en als zodanig een systeemfout vormt in de zin van het Europees recht.

## 2.2. Een rechterlijke toetsing zonder effectiviteit

Het AIDA-rapport geeft aan dat het percentage vernietigingen van beslissingen van het Migratiebureau door de Zweedse rechtbanken uiterst laag is:

„In 2024 hebben de Zweedse rechtbanken slechts 5 % van de in eerste aanleg gewezen afwijzingsbesluiten herzien” (blz. 10)

Een dergelijk cijfer wijst op een grotendeels formele rechterlijke toetsing, die derhalve niet de doeltreffendheid heeft die artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU vereist.

Bovendien blijkt uit het verslag dat mondelinge hoorzittingen zeldzaam zijn en ongelijk verdeeld over de regio's, wat de garantie van een doeltreffend rechtsmiddel nog verder in het gedrang brengt.

## III. Over de verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen

### 3.1. Afschaffing van de vrije keuze van huisvesting en koppeling van steun

Sinds maart 2025 stelt de Zweedse wet de uitkering van materiële steun afhankelijk van het verblijf van de asielzoeker in de door het Migratieagentschap aangewezen woning:

„Asielzoekers komen alleen nog in aanmerking voor financiële steun als zij verblijven in de door het Agentschap toegewezen woning. Het Agentschap kan alle steun intrekken aan personen die zich niet houden aan de verblijfs- of contactverplichtingen” (blz. 14)

Deze regeling leidt tot een dwingende controle op de verblijfplaats van asielzoekers en tot willekeurige stopzettingen van uitkeringen, hetgeen in strijd is met de normen van Richtlijn 2013/33/EU (opvangvoorwaarden).

Het rapport wijst ook op de invoering van nieuwe verplichtingen tot deelname aan „maatschappelijke programma's”, op straffe van financiële sancties, wat een vorm van onrechtmatige voorwaardelijkheid van de grondrechten inhoudt.

### 3.2. Kwetsbaarheid en gebrek aan passende waarborgen

Het Zweedse systeem vertoont nog steeds tekortkomingen wat betreft de identificatie van kwetsbare personen:

„Het systeem voor het identificeren en volgen van kwetsbaarheden blijft ontoereikend. Personen met specifieke behoeften genieten niet systematisch de voorziene procedurele waarborgen” (blz. 60 e.v.)

Deze tekortkomingen leiden ertoe dat de procedures niet worden aangepast en dat de beschermingsbehoeften slechts oppervlakkig worden beoordeeld, hetgeen in strijd is met artikel 24 van Richtlijn 2013/32/EU.

Zij vormen een structureel tekort aan bescherming voor psychologisch kwetsbare of getraumatiseerde personen, die blootstaan aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

## IV. Over de detentieomstandigheden en de uitvoering van de overdracht

### 4.1. Uitbreiding van de controle en verscherping van de detentieregels

Het rapport vermeldt een hervorming die erop gericht is de veiligheids- en bewakingsmaatregelen in de detentiecentra te versterken:

„Een wetsvoorstel voorziet in strengere beperkingen voor bezoeken, systematische fouilleringen, verscherpt toezicht en een verlenging van de detentieperiodes” (blz. 14)

Deze maatregelen, die worden toegepast op Dublin-verzoekers die in afwachting zijn van overbrenging, getuigen van een onevenredige verscherping van de veiligheidsmaatregelen, in strijd met artikel 5 EVRM en Richtlijn 2013/33/EU (art. 8-11).

Ze wijzen op een systematische benadering van detentie als instrument voor migratiebeheer in plaats van als laatste redmiddel, wat kenmerkend is voor een structureel falen van het Zweedse opvangstelsel.

### 4.2. Het ontbreken van een verjaringstermijn voor uitzettingsbesluiten

Ten slotte schaft de hervorming die op 1 april 2025 in werking is getreden, elke verjaringstermijn voor terugkeerbesluiten af:

„Terugkeerbesluiten blijven voor onbepaalde tijd uitvoerbaar, zolang de betrokkene in Zweden verblijft” (blz. 17)

Deze maatregel, die afgewezen asielzoekers elke rechtszekerheid ontnemt, leidt tot een situatie van voortdurende angst en onzekerheid, hetgeen in strijd is met de jurisprudentie van het EHRM met betrekking tot artikel 3.

Zij bekrachtigt een logica van langdurige administratieve repressie, die vreemd is aan de Europese beschermingsnormen.

Onder deze omstandigheden zou de overbrenging van verzoeker naar Zweden een concreet en voorzienbaar risico op totale ontbering met zich meebrengen, hetgeen verboden is op grond van artikel 3 EVRM.

Deze elementen tonen aan dat de Belgische autoriteiten zich niet konden baseren op het vermoeden van systeemgebonden betrouwbaarheid dat aan de lidstaten van de Unie wordt toegekend.

Door deze gedocumenteerde tekortkomingen niet te onderzoeken, heeft de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden die voortvloeit uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie (arresten C.K., C-578/16 PPU, punt 65; Jawo, C-163/17, punt 85).

Dat overeenkomstig artikel 39/82, § 4, lid 4, van de wet van 15 december 1980:

„De voorzitter van de kamer of de rechter voor vreemdelingenzaken gaat zorgvuldig en grondig in op alle bewijsmiddelen die hem ter kennis worden gebracht, met name die welke erop kunnen wijzen dat er redenen bestaan voor een schending van fundamentele mensenrechten en vrijheden waarvoor geen afwijking mogelijk is krachtens artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming v e rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat aan een zorgvuldige en grondige toetsing wordt onderworpen”.

DAT overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening:

“Wanneer het onmogelijk is een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijk is aangewezen, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er in die lidstaat onevenwichtige tekortkomingen bestaan in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, die een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gaat de lidstaat die de bevoegde lidstaat aanwijst, verder met het onderzoek van de in hoofdstuk III genoemde criteria om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijk kan worden aangewezen.”

Dat dit duidelijk het geval is.

V. Wat betreft het ontbreken van een motivering

OVERWEGENDE DAT overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten, de bestuursinstantie verplicht is tot een individueel, volledig en grondig onderzoek van alle relevante elementen van de zaak.

DAT in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen enkel element heeft aangedragen op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een bijzondere medische of psychologische kwetsbaarheid.

DAT de bestreden beslissing zelf echter vermeldt dat verzoeker heeft verklaard aan een aandoening te lijden, terwijl zij tegelijkertijd concludeert dat er geen sprake is van enige relevante medische problematiek, waardoor de motivering op zijn minst tegenstrijdig is.

DAT deze beoordeling niet berust op een volledig en grondig onderzoek van de situatie van verzoeker.

DAT uit de stukken in het dossier inderdaad blijkt dat verzoeker een aanzienlijke psychologische kwetsbaarheid vertoont.

DAT een door het Refugee Medical Point opgesteld attest melding maakt van een reactieve depressieve toestand, een uitgesproken sociaal isolement, overweldigende angstige piekergedachten, gedachten aan de dood en zelfdestructief gedrag. Dit attest benadrukt tevens dat de verzoeker zich bij zijn broer in België heeft gevoegd om te kunnen profiteren van een meer ondersteunende en veiliger omgeving.

DAT een tweede verklaring bevestigt dat er sinds 2 juni 2026 psychologische begeleiding is opgezet in het gesloten centrum 127bis.

DAT de verwerende partij geen concrete analyse heeft gemaakt van de gevolgen die een overbrenging naar Zweden zou kunnen hebben voor de psychische toestand van de verzoeker.

DAT zij evenmin uitlegt waarom de aanwezigheid van de broer van verzoeker in België, die uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt erkend, geen grond zou vormen voor een toetsing aan de discretionaire clause van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

DAT de motivering van de beslissing stereotiep blijft en geen daadwerkelijke afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker laat zien.

DAT de verwerende partij, door niet alle relevante elementen van de zaak in aanmerking te nemen, haar verplichting tot formele motivering en haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

DAT de bestreden beslissing derhalve nietig moet worden verklaard.

DAT de verwerende partij zich in wezen heeft beperkt tot het herhalen van algemene overwegingen met betrekking tot het Zweedse asielsysteem, zonder over te gaan tot een individuele beoordeling van de specifieke situatie van de verzoeker, zoals vereist door artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest en de jurisprudentie in de zaak C.K.

OVERWEGENDE DAT overeenkomstig artikel 17 van de Dublin III-verordening de lidstaat om humanitaire of systeemgerelateerde redenen kan besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen waarvoor hij op grond van de criteria van de verordening niet verantwoordelijk is.

DAT België in deze zaak de toepassing van de discretionaire clause van artikel 17 van de Dublin III-verordening had moeten overwegen, gelet op de bijzondere humanitaire situatie van verzoeker, zijn kwetsbare psychologische toestand, zijn lopende psychologische begeleiding en de aanwezigheid in België van zijn broer, die zijn belangrijkste familiale en emotionele steun vormt.

DAT Zweden hem geen enkele status toekent en dat hij in geval van overbrenging zou worden behandeld als afgewezen asielzoekers die in een situatie van totale behoefteigheid verkeren, zonder huisvesting of sociale bijstand, zoals bevestigd wordt in het AIDA-rapport 2024 (Sweden: Country Report 2024 Update, blz. 17 en 55).

DAT de verweerster, door van deze bevoegdheid geen gebruik te maken, haar zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten C.K. (C-578/16 PPU, § 75) en Jawo (C- 163/17, § 92).

DAT een dergelijke nalatigheid, bij het bestaan van een concreet risico op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, een kennelijke Beoordelingsfout en een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening vormt.

*OVERWEGENDE DAT de bestreden beslissing bijgevolg niet naar behoren is gemotiveerd, hetgeen in strijd is met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de verplichting tot formele motivering.  
Dat dit bestraft moet worden."*

2.2.2 Verzoekende partij voert in haar middel onder meer de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3, lid 2 van de Dublin II-Verordening, van het recht om te worden gehoord en van de rechten van de verdediging maar geeft in dit kader geen nadere toelichting dan een loutere vermelding van deze bepalingen.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

2.2.3 Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zij zou zijn geschonden.

2.2.4 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en later in haar verzoekschrift ook van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

2.2.5 Verzoekende partij gaat voornamelijk inhoudelijk in op de bestreden beslissing waardoor het geheel in realiteit dan ook eerder vanuit de materiële motiveringsplicht beoordeeld dient te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.2.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Het door verzoekende partij aangevoerde beginsel dat zou stellen dat het bestuur rekening dient te houden met alle voorhanden zijnde gegevens betreft eigenlijk een variant van dit beginsel.

2.2.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.2.8 In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij is van oordeel dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de Zweedse autoriteiten instemden met de overdracht van verzoekende partij en dit op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening. Verzoekende partij blijkt immers gekend te zijn bij de autoriteiten van deze lidstaat omwille van een eerder verzoek om internationale bescherming dat zij eerder in juli 2025 indiende en dat sedertdien nog steeds hangende is. Uit het gehoor van april 2026 blijkt dat verzoekende partij beroep indiende tegen de beslissing in eerste aanleg en de uitkomst hiervan niet afwachtte, maar wel doorreisde naar België.

De bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk aan dat dit eerder door verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming na de overdracht naar Zweden hervat zal worden en dat de procedure verder afgewerkt zal worden. Intussen zal verzoekende partij niet verwijderd worden van het grondgebied en zal zij niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder voorafgaand een volledig en gedegen onderzoek gevoerd te hebben. Tijdens dit onderzoek zal zij gemachtigd zijn tot verblijf op het Zweeds grondgebied en zal zij de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen genieten.

2.2.9 Doorheen haar verzoekschrift merkt verzoekende partij op dat er sprake zou zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Het uitvoeren van de voorliggende beslissing zou ertoe leiden dat het recht van verzoekende partij op een doeltreffende procedure aangetast wordt.

Verzoekende partij verduidelijkt dat zij haar verzoek indiende in België omdat zij dichter bij haar broer wenst te zijn en de psychologische steun van deze broer wenst. Er zou sprake zijn van een psychologische kwetsbaarheid en een concrete en individuele beoordeling van de situatie van verzoekende partij zou zich opdringen. Daarbij wijst zij onder meer op de psychologische begeleiding die op 2 juni 2026 aangevat zou zijn.

Daarnaast vreest verzoekende partij gedwongen te zullen worden om terug te keren naar haar land van herkomst.

Vervolgens werpt verzoekende partij nog erg algemeen op dat zij bij een overdracht aan Zweden blootgesteld zou worden aan een asielpprocedure en gebrekkige opvangvoorzieningen in deze lidstaat. De omstandigheden ter plaatse zouden notoir bijzonder moeilijk zijn en deze zouden desgevallend kunnen leiden tot een verslechtering van haar psychologische toestand. Er zou sprake zijn van een beleid dat de grondrechten beperkt, een gebrek aan kwaliteit van de uiteindelijke beslissingen, een beperkte toegang tot de rechtsbijstand in eerste aanleg, een weinig effectieve rechterlijke toetsing, een afschaffing van de vrije keuze van huisvesting en koppeling van steun, kwetsbare personen zouden onvoldoende geïdentificeerd worden, de detentieregels zouden uitgebreid en verscherpt zijn en ten slotte zou er geen verjaringstermijn zijn van de uitzettingsbesluiten.

Verwerende partij had volgens haar gebruik moeten maken van de mogelijkheden om het verzoek om internationale bescherming in België te laten behandelen en dit op basis van de beweerde psychologische kwetsbaarheid en aanwezigheid van familieleden.

2.2.10 Het overgrote deel van het verzoekschrift van verzoekende partij heeft in realiteit betrekking op een mogelijke blootstelling aan vernederende en/of onmenselijke omstandigheden bij een overdracht naar Zweden in het kader van de Dublin-III Verordening.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden

onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

2.2.11 De bestreden beslissing houdt in dat verzoekende partij zal worden overgedragen aan Zweden, nu verzoekende partij ter plaatse in juli 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat sedertdien niet afgerond werd. Daarenboven hebben de Zweedse autoriteiten zich ook net om die reden op 4 mei 2026 akkoord verklaard met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Zweedse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3, (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening, waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Ofschoon artikel 3, (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale

bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

Met andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

2.2.12 Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het nemen van deze beslissing de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM (en tevens artikel 4 van het Handvest), waarbij verwerende partij uiteindelijk vastgesteld heeft dat verzoekende partij *“geen elementen (heeft) aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat: *“gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest”*, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

2.2.13 Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om op een gefundeerde wijze haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het komt in eerste instantie dan ook gepast voor te onderzoeken wat verzoekende partij zelf opgemerkt heeft ten aanzien van Zweden wanneer zij hiertoe de kans geboden kreeg.

Verzoekende partij heeft inderdaad verklaard dat zij een broer en een oom in België heeft, doch in essentie heeft zij enkel bedenkingen geuit tegen een overdracht aan Zweden omdat zij er beweerdelijk geen medische hulp gekregen zou hebben. Hiervoor verwijst zij naar een probleem aan haar knie waarvoor zij niet onmiddellijk van medische hulp zou hebben kunnen genieten.

Om deze elementen kracht bij te zetten, verwijst zij naar twee aan haar verzoekschrift toegevoegde stukken. Het betreft daarbij enerzijds een attest van 24 april 2026 vanwege een psychologe en een attest van 8 juni 2026 waarin bevestigd wordt dat er een psychologische opvolging voorzien is voor haar.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij inderdaad verwezen heeft naar een dergelijk mogelijk probleem en dat dit aspect ook afgewogen werd in deze beslissing. Er wordt daarbij gewezen op het feit dat verzoekers om internationale bescherming in Zweden toegang hebben tot gezondheidszorg en alhoewel er eventueel vragen gesteld kunnen worden over de gehanteerde definitie voor wat noodzakelijke zorg inhoudt, kan hier niet uit afgeleid worden dat er geen toegang tot een degelijke gezondheidszorg zou zijn voor verzoekende partij. Uit het meest recente AIDA-rapport blijkt dat artsen ter plaatse oordelen wie er al dan niet onder deze noodzakelijke zorg van bijstand kan genieten. Eigenlijk komt dit ook overeen met wat verzoekende partij aangeeft over haar knie wat niet aanzien werd als dringend. Ondanks het feit dat verzoekende partij een medische of paramedische opleiding genoot, spreekt haar eigen bewering de bevindingen door een arts niet tegen.

Destijds heeft verzoekende partij enkel haar beklag gedaan over een gebrek aan medische hulp. Dit betreft echter een loutere bewering en heeft op geen enkele wijze betrekking op bewezen feiten of feiten die ook maar door een begin van bewijs aangetoond zouden kunnen worden. Er blijkt nergens uit dat de medische voorzieningen in Zweden van een ondermaats niveau zouden zijn in vergelijking met deze in België. Dat verzoekende partij bijgevolg verstoken zou blijven van medische zorg blijkt dan ook nergens uit. Bovendien dient er benadrukt te worden dat verzoekende partij in het kader van een overdrachtsbesluit zal kunnen terugkeren naar Zweden wat betekent dat de ontvangende lidstaat, *in casu* Zweden, op de hoogte gebracht wordt van de komst van verzoekende partij en onmiddellijk het nodige kan doen om de nodige voorzieningen te treffen zo dit nodig zou zijn en dat het ontvangende land op de hoogte gebracht wordt van dergelijke bekommernissen met een gezondheidsverklaring.

Het attest van 24 april 2026, en dus daterend van voor de datum van de bestreden beslissing, geeft in essentie enkel aan dat een psychologische opvolging welgekomen is en dat een dergelijke opvolging in combinatie met meer sociale ondersteuning verondersteld kan worden haar toestand te verbeteren (vrije vertaling van: *“susceptible de favoriser une amélioration de son état”*). De nabijheid van een sociaal netwerk kan dan ook helpen, maar een zekerheid hiertoe blijkt niet uit het attest en er is hoogstens sprake van een veronderstelling uitgedrukt door een psychologe wat uiteraard niet overeenstemt met de bevindingen van een medisch geschoold psychiater.

Het attest van 8 juni 2026 geeft dan weer enkel aan dat er een psychologische begeleiding opgestart werd ten behoeve van verzoekende partij. Wat dit precies inhoudt, welke intensiteit dit betreft en wat de finaliteit hiervan is, blijkt hier niet uit. In deze zin spreekt dit attest de voorgaande bevindingen dan ook niet tegen en zorgt dit element er al evenmin voor dat een andere beoordeling zich zou opdringen.

Het lijkt er ook op dat verzoekende partij slechts in België gewag gemaakt heeft van psychologische problemen nu zij bij aankomst hier te lande contact opgenomen zou hebben met een organisatie om in die zin begeleiding te krijgen. Een specifieke behandeling werd destijds niet aangegeven en blijkt evenmin uit de laatste attesten. Op dit vlak werden er over Zweden alleszins ook geen opmerkingen geformuleerd en dit ondanks het feit dat zij wel opwerpt aldaar tot een depressie gekomen te zijn wat haar niet aangezet heeft tot het zoeken van hulp in Zweden, maar wel om naar haar broer in België te reizen.

De bestreden beslissing besluit dan ook terecht dat: *“Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”*

Het betoog van verzoekende partij spreekt deze bevinding in ieder geval niet tegen en uit geen enkel stuk blijkt het tegendeel.

2.2.14 Het is slechts in het onderhavige verzoekschrift en bij monde van haar raadsman dat verzoekende partij opmerkingen formuleert met betrekking tot de procedure met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming en de opvangomstandigheden ter plaatse in Zweden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij wijst op het wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten, doch eveneens melding maakt van het feit dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, alsook dat de verwerende partij een concreet en individueel onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Zweden, door onder meer het AIDA- met *update* tot in juni 2025 in ogenschouw te nemen waarna zij heeft geoordeeld dat eventuele tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Gelet op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op verschillende aspecten van de opvang en de asielprocedure in Zweden en de problemen die daarbij kunnen rijzen, maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat enkel verwezen wordt naar enkele objectieve bronnen, noch dat uit de motivering blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd, dat de verwerende partij niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging heeft genomen, noch dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Zweden, waarbij de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het mogelijk falen van het huidige beleid in Zweden, minstens toont de verzoekende partij niet aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, met welke gekende feitelijkeheden de verwerende partij ten onrechte niet of onvoldoende rekening heeft gehouden of omtrent welke aspecten of op welke wijze het onderzoek van de verwerende partij zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet voldoende uitgebreid is. Evenmin maakt zij, gelet op wat volgt, met haar betoog aannemelijk dat het onderzoek niet correct werd gevoerd.

2.2.15 Verzoekende partij plaatst in haar verzoekschrift onder meer kanttekeningen bij de opvang in Zweden en verwijst daarvoor naar erg algemene gegevens zonder enige betrekking op haar eigen persoon. Dit mag echter sterk verwonderen nu zij reeds ter plaatse was en kon genieten van opvang in Zweden en aan de diensten van verwerende partij met geen woord gerept heeft over dergelijke problemen. De Raad stelt zich dan ook de vraag waarom verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een dergelijk argument aanvoert en wat haar belang daarbij is. In ieder geval verklaart het verzoekschrift van 8 juni 2026, enkele luttele weken later, niet waarom de toestand in Zweden intussen beweerdelijk danig verslechterd zou zijn wat het opwerpen van dit argument zou kunnen toelaten. Uit het psychologisch attest van april 2026 blijkt trouwens dat verzoekende partij de beschikking had over een woning in Zweden en er zelfs kon werken.

De bestreden beslissing bevat bovendien uiteraard een onderzoek naar de omstandigheden op dit vlak. Hieruit blijkt dat iedereen in Zweden toegang krijgt tot de opvang vermits er geen gebrek aan opvangplaatsen is.

De beweringen van verzoekende partij in haar verzoekschrift spreken deze bevindingen niet tegen.

2.2.16 In dezelfde zin merkt verzoekende partij nog evenzeer erg algemeen en verwijzend naar uiterst algemene gegevens op dat er ook tekortkomingen zouden zijn in procedure om internationale bescherming.

Ook voor deze bewering dient er vastgesteld te worden dat verzoekende partij zelf nergens opmerkingen gemaakt heeft over deze procedure en bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het verzoek om internationale bescherming dat destijds door verzoekende partij werd ingediend nog niet afgerond is en dat het onderzoek volgend op dit verzoek terug zal worden opgenomen. Het onderzoek zal afgerond worden en verzoekende partij zal intussen ook niet verwijderd worden van het Zweeds grondgebied. Intussen zal verzoekende partij genieten van de door de Zweedse wet voorziene opvang en bijstand. Indien verzoekende partij klachten zou hebben voor wat de procedure in dit kader betreft, dient zij deze in te dienen bij de bevoegde Zweedse instanties en eventueel verder, maar dit is geen element dat op heden in België zou moeten leiden tot een gewijzigd standpunt. In ieder geval en ofschoon zij reeds een groot deel van de procedure om internationale bescherming in Zweden doorlopen heeft, heeft zij op dit vlak opnieuw geen enkele opmerking gemaakt wanneer haar hiertoe de kans geboden werd.

Het eerder theoretisch betoog van verzoekende partij dat enkel betrekking heeft op algemene gegevens vermag het niet deze beoordeling als foutief, onzorgvuldig of onredelijk te kenmerken. Verzoekende partij spreekt de bevindingen van verwerende partij hier alleszins niet door tegen.

2.2.17 Onrechtstreeks wijst verzoekende partij nog op de mogelijkheid van de Belgische asielautoriteiten om het verzoek om internationale bescherming in België te laten verlopen waarbij zij wijst op de aanwezigheid van familieleden en de positieve invloed die dit zou kunnen hebben op het verbeteren van haar algemene toestand.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, gaat de bestreden beslissing wel degelijk nader in op dit aspect van haar opmerkingen. Er wordt aangegeven dat er inderdaad sprake is van minstens een broer in België, doch dat er geen bewijzen voorliggen van het feit dat de band met deze broer zou getuigen van een dermate afhankelijkheid dat er toepassing gemaakt zou moeten worden van de artikelen 16(1), 17(1) of 17(2) van de Dublin-III Verordening. Dat de nabijheid van een broer de integratie kan verbeteren, lijkt niet te betwisten. Daarentegen legt verzoekende partij geen stukken voor waaruit zou moeten blijken dat er een dergelijke afhankelijkheidsband is tussen de beide meerderjarige familieleden wat zou inhouden dat de soevereiniteitsclausule dient te worden toegepast. Ook in de stukken die later nog bij het verzoekschrift worden neergelegd, blijkt niet dat er sprake is van een dergelijke band van afhankelijkheid maar enkel dat er verondersteld kan worden dat de nabijheid van de beiden zich positief kan uitwerken in het geval van verzoekende partij. Dit wordt ook niet ontkend, maar is onvoldoende om de toepassing van de zogenaamde soevereiniteitsclausule te rechtvaardigen. De Raad stelt ook vast dat verzoekende partij er initieel uitdrukkelijk voor koos om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden. De beweerde afhankelijkheid van haar broer die volgens haar eigen bewoordingen al van lange datum bestond, heeft haar er alleszins niet toe aangezet om onmiddellijk in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.2.18 Verzoekende partij haalt terloops en voornamelijk ter zitting bijkomend nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoekende partij en haar broer gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55) wat op heden niet aangetoond wordt.

2.2.19 In haar middel merkt verzoekende partij op dat haar recht om gehoord te worden en de rechten van verdediging geschonden zouden zijn. Zij geeft hierover geen verdere uiteenzetting en bovendien stelt de Raad zich de vraag naar haar belang om dit argument op te werpen nu overduidelijk blijkt uit het administratief dossier dat zij op voorhand voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd en de mogelijkheid had al haar elementen aan te dragen.

2.2.20 Beslissingen betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM.

2.2.21 Het door verzoekende partij geschonden geachte artikel 13 van het EVRM handelt over het beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 13 van het EVRM voorziet evenwel slechts in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor personen wier grondrechten, die in het EVRM zijn opgesomd, geschonden werden en verzoekende partij maakt dit in haar geval niet aannemelijk, waardoor evenmin een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt.

2.2.22 De huidige beslissing betreft een overdrachtsbesluit (bijlage 26<sup>quater</sup>) naar Zweden en niet naar elders. De op heden voorliggende beslissing geeft enkel aan dat verzoekende partij zich dient te begeven naar Zweden. Zoals de bestreden beslissing terecht aangeeft, kan verzoekende partij in Zweden mogelijke bezwaren tegen een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf ter plekke tijdig en nuttig aanvoeren en is het huidige betoog in dit kader minstens erg voorbarig. De bestreden beslissing heeft ook dit aspect trouwens reeds ernstig afgewogen waarbij verzoekende partij dit opnieuw door haar zeer algemeen betoog niet tegensprekt.

2.2.23 De Raad herhaalt dat verzoekende partij grotendeels slechts algemene informatie bijbrengt zonder dat ze enig begin van bewijs bijbrengt dat deze informatie op haar persoonlijk van toepassing is. Zo toont

verzoekende partij bijvoorbeeld niet aan dat zij in Zweden geen of nauwelijks toegang zal krijgen tot een opvangplaats die dan ook nog eens ondermaats zou zijn of een gebrekkige procedure zou doorlopen.

Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kan de aangevoerde algemene informatie niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoekende partij bij een overdracht naar Zweden zal worden blootgesteld aan een reëel risico op folteringen of onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.24 Verzoekende partij heeft met haar betoog de grondslag van de vaststelling van de verwerende partij niet onderuit gehaald dat er kritische bemerkingen kunnen geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden, maar dat de tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen van de Zweedse instanties in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

2.2.25 Er dient derhalve te worden vastgesteld dat, er in zoverre er al sprake zou zijn van een ontvankelijk middel, geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.2.26 De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. DE WILDE